

Arrest

nr. 263 842 van 18 november 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN
Kaïrostraat 85
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter, M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Tsjetsjeense origine, bevindt zich sedert 2011 in België.

1.2. Op 17 april 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot gezinshereniging, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, A.H., geboren op 4 april 2013.

1.3. Op 30 oktober 2013 verkreeg verzoeker een F-kaart.

1.4. Op 11 april 2016 werd verzoeker ambtshalve geschrapt uit de bevolkingsregisters.

1.5. Op 23 december 2016 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Brugge bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar en een geldboete van 400 euro (maal opdecimen) wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep. Bij arrest van het hof van beroep van Gent van 13 december 2017 werd het beroep tegen het verstekvonnis onontvankelijk verklaard omdat het laattijdig werd ingediend.

1.6. Op 10 maart 2017 werd verzoeker aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Lantin.

1.7. Op 13 maart 2017 nam verweerder een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend.

1.8. Op 19 september 2017 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.9. Op 3 oktober 2017 stelde de Veiligheid van de Staat een nota op betreffende verzoeker.

1.10. Op 26 februari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. In deze beslissing werd een niet-terugleidingsclausule (NTC) naar de Russische Federatie opgenomen. Op 29 april 2020 liet de commissaris-generaal aan verweerder weten dat deze NTC blijft gehandhaafd.

1.11. Op 23 april 2020 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan, dit opnieuw in functie van zijn minderjarig kind, H.A.

1.12. Op 17 juni 2020 velde de strafuitvoeringsrechtbank een vonnis betreffende verzoeker.

1.13. Op 3 juli 2020 stelde het Orgaan voor de Coördinatie en Analyse van de Dreiging een dreigings-evaluatie op voor verzoeker.

1.14. Op 23 juli 2020 neemt verweerder de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het hiertegen door verzoeker ingediende annulatieberoep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest van 14 januari 2021 met nummer 247 502.

1.15. Verzoeker dient op 3 december 2020 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan, dit opnieuw in functie van zijn minderjarig kind, H.A.

1.16. Verweerder neemt op 19 mei 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03/12/2020 werd ingediend door:

[...]

ALIAS: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn minderjarig kind, A.H. (RR: [...]) van Belgische nationaliteit. Zijn vorige aanvraag werd geweigerd dd. 23/07/2020 op basis van openbare orde. Deze beslissing werd bevestigd door de RW in zijn arrest 250.579 van 18/01/2021.

Vooreerst dient het verblijf geweigerd te worden in toepassing van artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Dit artikel stelt dat de familieleden bedoeld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een

geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Betrokkene legt een kopie voor van een paspoort dewelke geldig is van 06/08/2010 tot 06/08/2015. Dit paspoort is niet langer geldig en beantwoordt dus niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40 ter.

Daarnaast dient het verblijf opnieuw geweigerd te worden in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de openbare orde daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Overwegende dat betrokkene op 23.12.2016 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van 5 jaar en een geldboete van 400 euro (maal opdecimen) voor deelname aan de activiteit van een terroristische groep en voorde vervaardiging, herstelling, handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...), het voorhanden hebben van / het opslaan zonder vergunning/inschrijving van verboden wapen(s).

Betrokkene heeft deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die sinds enige tijd bestaat en die in onderling overleg optreedt om terroristische misdrijven te plegen, als bedoeld in artikel 137 strafwetboek, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep. Concreet is betrokkene van Tsjetjeense origine en behoorde hij tot een groep Tsjetsjenen uit de regio Oostende die gekend stonden voor het ronselen van Syriëstrijders, alsook de logistieke steun aan de strijd aldaar. Uit het vonnis dd. 23.12.2016¹ blijkt dat betrokkene naar is Syrië gereisd om zich daar aan te sluiten bij een terroristische groepering en hij zich heeft beziggehouden met de inzameling en verzending van gelden voor deze terroristische groepering. Terroristische groeperingen zijn in grote mate afhankelijk van dit soort van initiatieven en zonder de instroom van gelden, zoals georganiseerd door betrokkene, zouden zij niet of slechts met sterk verminderde capaciteit kunnen opereren. Betrokkene draagt dan ook een verpletterende verantwoordelijkheid in het verder bestendigen van het conflict in Syrië en Irak. De rechtbank tilde zeer zwaar aan het soort van handelingen die door betrokkene zijn gesteld en wees bij de straffoetmeting op de aard, de extreme ernst van de feiten en de omstandigheden waarin deze werden gepleegd alsook op de manifeste afwezigheid in hoofde van betrokkene van eerbied voor normen en voor andermans fysieke integriteit.

Verder blijkt er sprake van inbreuk op de artikelen 3, §1, 9°, 8 en 23 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, een verboden wapen te hebben vervoerd, opgeslagen, voorhanden te hebben gehad ofte hebben gedragen, zijnde: het bezit van een stroomstootwapen, te Oostende op 8 juni 2015 (FD.36.98.353/2015). Betrokkene werd voor bovenstaande feiten opgesloten in de gevangenis op 10.03.2017 en staat heden onder voorwaardelijke invrijheidstelling.

Bovendien werden nog verschillende PV's opgesteld ter zijnen laste: BG.21.F1/51213718 inzake het gebruik van valse en vervalste geschriften, BG.21.F1/51213718 inzake schriftvervalsing, BG.21.F1/51213718 inzake Aanmatiging - andere. Deze werden opgesteld naar aanleiding van een Tsjechisch paspoort van betrokkene, onder de identiteit 'K.L. ° 02/05/1990 dat aangetroffen werd in de gevangenis en in beslag genomen werd. Uit de fiche 'technische vaststellingen' dd. 04/10/2018 van de Federale politie bleek het om een vervalst paspoort te gaan. Tijdens een interview met DVZ op 03/09/2018 verklaarde hij dat A.A. een valse identiteit is, en dat het Russische document dat hij gebruikte eveneens een vals document was. Het Consulaat van Tsjechië bevestigde op 01/04/2020 dat het paspoort onder de identiteit 'KANTOR Lukas' een gestolen paspoort betreft.

Op 31/10/2017 stelde de Veiligheid van de Staat een nota betreffende betrokkene op waarin aangehaald wordt dat betrokkene beschouwd wordt als een FTF categorie3 en sedert 10/03/2017 in de gevangenis verblijft, omwille van zijn afreis naar Syrië om een terroristische groepering te vervoegen en zich bezig houden met het verzamelen en verzenden ten voordele van deze terroristische organisatie. Op 03/07/2019 meldde de VSSE over geen verdere informatie te beschikken.

Op 03/07/2020 stelde het Orgaan voor de Coördinatie en Analyse van de Dreiging² (hierna het OCAD) een dreigingsevaluatie op voor betrokkene.

Uit de dreigingsevaluatie van OCAD blijkt dat zij betrokkene inschalen als niveau 2 inzake terrorisme en extremisme. Het OCAD verwijst hiervoor naar de feiten waarvoor hij veroordeeld werd, namelijk zijn afreis naar Syrië om een terroristische groepering te vervoegen en het inzamelen van geld om hen te steunen. Op vlak van ideologie stelt het OCAD dat zijn connecties in kringen van gekende extremisten uit het Tsjetsjeense milieu en zijn afreis naar Syrië duiden op een steun voor terroristische organisaties, in de periode 2014-2015. Na zijn terugkeer hield hij zich bezig met financiering en logistieke steun voor Tsjetsjeense strijders in Syrië, wat eveneens wijst op ideologische sympathie, op zijn minst voor dergelijke ideologieën. Sinds zijn verblijf in de gevangenis doet hij duidelijk pogingen om zich te integreren en lijkt hij afstand te nemen van IS en radicaal gedachtegoed. Op vlak van sociale contacten kon worden vastgesteld dat hij contacten had met andere geradicaliseerde personen door zijn deelname aan de gewapende jihad. In detentie gedraagt hij zich rustig, beleefd en volgzaam. Hij heeft contact met zijn familie, verder wordt hij goed opgevolgd door de deradicaliseringsofficier. Op vlak van intentie kon worden vastgesteld dat er duidelijke intenties waren tot steun aan de gewapende jihad en extremistisch engagement door zijn contacten met andere geradicaliseerde personen. Volgens zijn verklaringen zouden deze eerder politiek geïnspireerd en minder vanuit zijn geloof. Actueel zijn er geen indicaties dat betrokkene nog véél extremistisch engagement vertoont. Op het vlak van daden en capaciteiten kan worden gewezen op het feit dat hij in Syrië/Irak geïntegreerd was in een terroristische organisatie. Ook terug in België bleef hij hand- en spandiensten verrichten voor terroristische netwerken. Er zijn géén directe indicaties dat betrokkene zelf fysiek geweld heeft gebruikt in SYRIE, al valt dit niet uit te sluiten. Er werden geen vaststellingen gedaan inzake psychologische problematieken, zijn onzekere verblijfssituatie kan voor een stressfactor zorgen.

Het mag dan ook aangenomen worden dat iemand die zo recent nog veroordeeld werd wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep en daar heden nog voor in strafuitvoering is, alsook tijdens het uitzitten van dien straf leugenachtige verklaringen aflegde en over vervalste documenten beschikte, dat hij een reëel gevaar vormt voor de samenleving.

Uit het geheel van het administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Vooreerst vormen terroristische handelingen een van de meest ernstige schendingen van de universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit, en de genieting van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, alsmede een van de meest ernstige aanvallen op de beginselen van democratie en de rechtsstaat waarop de Europese Unie is gebaseerd.

Het leidt geen twijfel dat betrokkene sympathie had voor een radicaal islamitisch gedachtegoed. Personen die gerekend kunnen worden tot deze radicaalislamitische stroming plaatsen zich nadrukkelijk buiten en tegenover de democratische rechtsorde. Uit het strafdossier blijkt dat hij heeft deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde “Jaish al Muhajireen wal Ansar”. Deze groepering is een onderdeel van de gewelddadige salafistische beweging. Zij streven met geweld naar de volgens hen zuivere leer van de islam. Zij binden de gewelddadige strijd aan met alle ongelovigen (kuffar) en hieronder vallen eveneens de Sjiitische moslims. Het uiteindelijke doel van de organisatie bestaat uit het gewelddadig omverwerpen van de bestaande staatsstructuren om in de plaats ervan een totalitaire islamitische staat, het kalifaat, te vestigen waar de sharia wordt toegepast. De organisatie is van oordeel dat democratie, rechtsstaat en mensenrechten niet verzoenbaar zijn met de sharia die gebaseerd is op de enige goddelijke leer. In dat opzicht wordt elk internationaal verdrag inzake de mensenrechten of het internationaal humanitair recht verworpen.

Uit het misdrijf dat betrokkene gepleegd heeft, blijkt dat hij de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. Hij deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, zijn daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. Hij had sympathie voor een radicaal islamitisch gedachtegoed, en verleende steun aan een gewelddadige organisatie die ideeën verkondigde die totaal haaks staan op de democratische waarden. Door zijn daden heeft hij steun verleend aan de voortzetting van een van de meest barbaarse conflicten die woedde. De oorlog die hij zowel financieel als materieel steunde, heeft vele onschuldige burgers om het leven gebracht.

Ten tweede komt uit het persoonlijk handelen van betrokkene een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren. Zijn gedragingen getuigen van een immorele, onbetrouwbare en een oneerlijke ingesteldheid. Hij deinsde er niet voor terug om valse verklaringen af te leggen en valse documenten te gebruiken ten einde de Belgische overheid te misleiden. Uit het misdrijf dat betrokkene gepleegd heeft, blijkt dat hij de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. Betrokkene deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, zijn daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. In hoeverre betrokkene afstand heeft gedaan van zijn ideologie en zijn intenties tot een extremistische gedachtegoed moet nog blijken. Betrokkene staat nog maar sedert 02/02/2021 onder voorwaardelijke vrijstelling en wordt zodoende strikt opgevolgd. Het is dan ook in zijn eigen belang om mee te werken met en zich positief te gedragen ten opzichte van de diensten die hem begeleiden en ondersteunen. Het dient ook te worden opgemerkt dat OCAD betrokkene nog steeds een niveau 2 (evaluatieverslag dd. 19/04/2021) toekent inzake extremisme en terrorisme, waardoor zijn bewegingsvrijheid en activiteiten beperkt zijn.

Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben. De hierboven vermelde elementen tonen duidelijk aan dat betrokkene een ernstige bedreiging en ernstig gevaar vormt voor de samenleving en tonen duidelijk aan dat er voldoende ernstige en actuele redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn die een weigering van het verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigen.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheids-toestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Betrokkene is gezamenlijk gevestigd geweest van 03.09.2013 tot 11.04.2016 (voorstel AA niet gekend) met A.T. van Belgische nationaliteit en hun gezamenlijke kinderen H. en H.. Gezien betrokkene de feiten van openbare orde heeft gepleegd tussen 01/01/ 2013 en 08/06/2015 was betrokkene reeds gezamenlijk gevestigd met mevr. A.. Referentiepersoon werd geboren op 04.04.2013, haar zusje op 10.03.2015. Betrokkene was dus reeds een gezinsleven aan het opbouwen in België, maar dat heeft hem er niet van weerhouden om dergelijke feiten van openbare orde te plegen. Bovendien weerhield zijn gezin hem er evenmin van om twee jaar onder te duiken in Duitsland, zonder dat er enig contact was tussen hem en mevrouw of de kinderen. Nadien koos hij er voor om sedert 23.04.2020 te verblijven te [...], daar waar zijn kinderen op een ander adres verbleven met hun moeder. Uit het dossier blijkt niet waarom deze keuze werd gemaakt. Heden is betrokkene opnieuw samenwonend met zijn partner en kinderen. Doch wordt er nog steeds niet aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn die de voortzetting van het gezinsleven van betrokkene in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat zijn partner en zijn kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn (en ook haar) land van herkomst of elders, voor zover zij wel degelijk in de toekomst samen onder één dak een gezin zouden willen blijven vormen. Mevr. A. groeide de eerste 12 jaar van haar leven op in Rusland en ontving er dus wellicht scholing. Er kan dan ook verondersteld worden dat zij (minstens) enige kennis van het Russisch en/of Tsjetsjeens heeft of toch minstens dat haar vroegere kennis van de taal, haar zou kunnen helpen bij het zich weer eigen maken van de taal. Bovendien is het niet onredelijk aan te nemen dat zij op de hoogte was van betrokkene's sympathieën voor "Jaish al Muhajireen wal Ansar", zeker gelet betrokkene bij verstek veroordeeld werd in 2016, hij op 10.03.2017 aangehouden werd, hij twee jaar voor de aanhouding klaarblijkelijk ondergedoken leefde, en mevrouw beviel van hun tweede kind op 10.03.2015. De kans is dus groot dat zij alleen beviel.

Bovendien zijn de kinderen van betrokkene nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen passen aan nieuwe situaties. Het feit dat de kinderen in België geboren werden, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen

in het land van herkomst van hun ouders dan wel een derde land. Uit het administratief dossier komt niet naar voor dat de kinderen nood zouden hebben aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. Niets sluit dus uit dat zij eventueel niet elders hun schoolopleiding zouden kunnen verderzetten. Hoe dan ook, betrokkenes kinderen en hun moeder worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met hem onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, zoals zij wellicht heden ook dienen te doen gelet op de detentie van betrokkene en de plannen om zich elders in Brugge te vestigen in plaats van onder hetzelfde dak als het gezin. Uit niks blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn. Evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat de kinderen en hun moeder, die allen de Belgische nationaliteit hebben en het land dus vrijelijk kunnen in- en uitreizen, niet zouden kunnen komen bezoeken daar waar betrokkene zich zou vestigen. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die betrokkene eventueel zou kunnen doen gelden.

Wat de duur van verblijf op het grondgebied betreft is betrokkene sinds april 2011 in België. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat dat zeker en vast niet steeds in legaal verblijf was. Betrokkene heeft via een aanvraag gezinshereniging in 2013 reeds een recht op verblijf bekomen. Dit diende evenwel te worden beëindigd op 13/03/2017 wegens de feiten van openbare orde. Er dient eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene ten gevolge van de gepleegde feiten eveneens op 26/02/2018 de vluchtelingenstatus geweigerd werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), dewelke op 29/04/2020 bevestigd werd door het CGVS. Er kunnen geen rechten geput worden uit illegaal verblijf noch uit aanvragen die geen positief einde hebben gekend of aan verblijfsrecht waaraan een einde diende gesteld te worden.

Wat betrokkenes economische situatie betreft, dient opgemerkt te worden dat het hebben van een tewerkstelling één van de voorwaarden is die is opgenomen bij zijn voorwaardelijke invrijheidstelling. Heden is betrokkene sedert 24/03/2021 tewerkgesteld bij de firma Synergie Belgium onder de vorm van dag- en weekcontracten. Er kan dus niet worden gesproken van een economische binding met België. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang heeft bekomen tot de Belgische arbeidsmarkt door zijn aanvraag gezinshereniging en de afgifte van het AI en hij zodoende vrijgesteld is van de verplichting om met een arbeidskaart te werken.

Van een socio-culturele integratie in België is allerm minst sprake. Betrokkene mag dan wel geïntegreerd geweest zijn in bepaalde middens in België, dat gaat hier echter eerder om middens die de Belgische maatschappij de rug hebben toegekeerd. Betrokkene stelt zich met zijn denkbeelden, contacten en daden afwijzend op tegenover de sociale-culturele waarden van België. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Vandaar dat dit ook geen te weerhouden element is.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf opnieuw geweigerd aan betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing kan worden opgedeeld in twee motieven:

(a) het verblijf wordt geweigerd, in toepassing van artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoeker zijn identiteit moet bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument, terwijl hij een kopie van een paspoort heeft overgemaakt, dat geldig was van 6 augustus 2010 tot 6 augustus 2015;

(b) het verblijf wordt geweigerd, in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat het gedrag van verzoeker wordt geacht een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

2.2. Zowel het motief (a) als het motief (b) volstaan op zichzelf om de beslissing tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden te schragen. Immers dient een aanvrager van een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan zowel te voldoen aan de gestelde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden, waaronder, voor ouders van minderjarige Belgen, een geldig identiteitsdocument, als geen gevaar te betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder “*Ten overvloed*” motief (a) hanteert. Dit vindt geen steun in de bestreden beslissing die eerst motief (a) vermeldt en vervolgens “*Daarnaast*” motief (b) hanteert. Aangezien beide motieven, op zichzelf, een voldoende grondslag bieden om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, betekent dit dat indien één van deze motieven overleefd blijft, de weigeringsbeslissing tevens overleefd blijft, zelfs indien gefundeerde kritiek wordt geuit ten opzichte van het andere motief.

2.3. Wat betreft motief (a) kan in de bestreden beslissing worden gelezen als volgt:

“Vooreerst dient het verblijf geweigerd te worden in toepassing van artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Dit artikel stelt dat de familieleden bedoeld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Betrokkene legt een kopie voor van een paspoort dewelke geldig is van 06/08/2010 tot 06/08/2015. Dit paspoort is niet langer geldig en beantwoordt dus niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40 ter.”

2.4. Verzoeker voert hiertegen in een tweede middel een schending aan van artikel 40ter juncto artikel 41 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) alsook van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt hierbij de volgende toelichting:

“(…) Ten overvloed voegt verweester uiteindelijk nog toe dat het paspoort van verzoeker op de koop toe een geldigheidsduur heeft tot 2015.

Verweester verwijst naar art. 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is van mening dat het Art. 40ter, § 2 enkel stelt dat de verdere inhoud van dit artikel de voorwaarden behelst waaraan een persoon van wie de aanvraag reeds is ingediend dient te voldoen.

Dit gaat dan over de verdere bestaansmiddelenstoets, huisvesting, mutualiteit, …

Uit de bewoording van het artikel blijkt immers dat het om de loutere opsomming van de categorieën van personen gaat die aan de verdere voorwaarden van datzelfde artikel dienen te voldoen:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (…).”

Immers, het staven van de identiteit en familieband neemt plaats op het ogenblik van indiening van de aanvraag waarna een bijlage 19ter wordt afgeleverd. De procedure daartoe staat omschreven in art. 52 van het Vreemdelingenbesluit waarop art. 41 van de Vreemdelingenwet van toepassing is. (…)

Dit artikel 41 Vw. van toepassing gemaakt op de aanvraagprocedure ex. art. 52 Vb. verwijst naar een identiteitskaart, paspoort, of bij gebreke waaraan men in de mogelijkheid gesteld wordt elk ander document voor te leggen waaruit kan vastgesteld worden.

Verzoeker verwijst overigens ook naar de bijlage 19ter van 23 april 2020 en de daaropvolgende beslissing bijlage 20 waaruit blijkt dat verweerster reeds toen het paspoort met geldigheidsduur tot 2015 in ontvangst heeft genomen in de indieningsfase en verder ten gronde heeft geoordeeld (wat betreft de overige voorwaarden van toepassing op de bepaalde categorieën).

Verweerster beschikt reeds vanuit het verleden over een identiteitsdocument ter zake en heeft dit reeds, overigens gelet het bovenstaande, inderdaad terecht aanvaard in de aanvraagfase en voorts de beoordeling ten gronde doorgevoerd.

Uit de samenlezing van bovenstaande artikels volgt immers enkel de vereiste bij de indiening zoals met verwijzing naar de toepassingsvoorwaarden uit art. 41 van de Vreemdelingenwet.

Welnu, verzoeker heeft een geldige bijlage 19ter afgeleverd gekregen waarna het aan verweerster toekomt om verder de beoordeling te maken inzake bestaansmiddelen, huisvesting, mutualiteit, etc.

Gelet overigens noch in de wet zelf noch in de parlementaire voorbereiding duidelijk wordt gemaakt wat eigenlijk in de eerste plaats met het woord "geldig" uit art. 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt bedoeld, vermag het niet aan verweerster om eventuele lacunes in de wet op te vullen en daar een eigen beoordeling aan te geven dat het dan zou moeten gaan om de "geldigheidsduur" van een "paspoort" alvorens verder ten gronde (d.i. dan na de indieningsfase) te kunnen oordelen.

Verweerster vermag dit daartoe overigens niet zomaar te beperken. Door dit toch te doen (namelijk toe te voegen dat het om "geldigheidsduur" zou gaan) voegt zij een voorwaarde toe aan de wet en overschrijdt zij haar bevoegdheid.

Het woord "geldig" in de normale betekenis betekent immers "deugdelijk", "aannemelijk".

Nergens in de wet wordt opgelegd dat enkel en alleen een paspoort kan aangenomen worden om de verklaring van inschrijving te doen waarvan de "geldigheidsduur" nog lopende is.

Het is correct dat verweerster eerder het officieel identiteitsdocument voorgelegd in de vorm van een paspoort dan ook telkenmale heeft aangenomen, nu uit niets blijkt waarom dit geen deugdelijk of aannemelijk stuk zou zijn.

Nergens wordt duidelijk gemaakt waarom dit stuk niet toelaat de identiteit van de verzoekende partij vast te stellen of te bewijzen of niet aanvaardbaar is als identiteitsbewijs- of document.

Van "deugdelijk" en "aannemelijk" mag immers uitgegaan worden dat het dus gaat om het gegeven dat niet om het even welk gefabriceerd en/of vals (identiteits)stuk gaat.

Maar er is ook meer, immers een identiteitsdocument kan ook effectief "ongeldig" zijn verklaard, zijn geschrapt, uit roulatie zijn genomen gezien diefstal, etc.

Men denke aan de praktijk waar een paspoort in de hoek wordt afgeknipt, het papieren rijbewijs waar de foto op is verouderd, de identiteitskaart die als verloren staat gesignaleerd, etc.

Het is niet aan verweerster om zich in de plaats te stellen van de wetgever en dan maar te zeggen dat niet dergelijke geldigheid wordt bedoeld, maar nog te gaan verstrengen door in de plaats van de wetgever te gaan zeggen dat het over de geldigheidsduur gaat (...).

Immers, de wet stelt zelf hoe dan ook bijvoorbeeld niet in "geldig en niet-vervallen"...

Bovendien, verweerster schendt haar eigen beleidslijnen en handelingslijnen die zij heeft aangenomen onder andere dd. 23 april 2020 en verder waarop verzoeker vermocht te vertrouwen. Ook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn van toepassing waarbij de burger vermag te vertrouwen op een vaste beleidslijn in diens dossier.

Dit te meer in het licht van art. 52 van het Vreemdelingenbesluit hetwelk als enige de regels instelt op het ogenblik van aanvraag tot inschrijving het bewijs van identiteit dient voorgelegd

waarbij ook voor de categorie van verzoeker op wie dit artikel van toepassing is verwezen wordt naar een identiteitskaart, paspoort of elk ander stuk waaruit "aannemelijk" wordt gemaakt middels het overeenkomstig van toepassing maken van art. 41 Vw.

Uit de aanvangsbewoordingen van art. 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat dit artikel enkel gaat over de verdere voorwaarden (huisvesting, mutualiteit, etc.) die na de verklaring van inschrijving door verweerster moeten worden beoordeeld én dit op de in hetzelfde artikel opgenomen categorieën. Welnu, nergens staat te lezen dat verweerster in se betwist dat verzoeker tot één van die categorieën behoort nu zij overigens zelf bevestigt dat verzoeker de heer [A.A.] is, vader van een minderjarige Belg.

Anders oordelen zou overigens tot slot haaks staan op art. 8 EVRM en dit artikel ernstig in het gedrang brengen (HvJ 8 maart 2011, Zambrano, C-34/09) in situaties waarbij de identiteit alsook het familieleven wel degelijk vaststaat en er een officieel document bestaat waarvan de geldigheid (d.i. geenszins gelijk aan de duur, zie boven) nooit ter betwisting heeft gestaan doch er zich situaties van onmogelijkheid en overmacht voordoen door omstandigheden eigen aan het geval.

De bemerking zoals door verweerster beschreven hieromtrent, kan dus niet volgehouden worden (...).

2.5. Het blijkt niet dat verzoekers minderjarig Belgisch kind gebruikt heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Verzoeker houdt dit ook niet voor. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, is artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet derhalve van toepassing, dat luidt als volgt:

“[...] De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° [...];

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

2.6. Voormelde bepaling, ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 27 juni 2016, artikel 18). Voorheen (sinds de inwerkingtreding van wet van 8 juli 2011) bepaalde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet het volgende omtrent de ouders van minderjarige Belgen: *“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: – (...) – de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”* Er moet dan ook worden vastgesteld dat de wetgever met de voormelde wet van 4 mei 2016 de documentaire voorwaarde voor de aanvraag van een ouder van een Belgisch minderjarig kind heeft aangescherpt. Sinds de inwerkingtreding van deze wet is het immers vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg zijn of haar identiteit bewijst door middel van *“een geldig identiteitsdocument”*, terwijl het voorheen volstond om *“een identiteitsdocument”* over te leggen.

2.7. In casu oordeelde verweerder dat geen *“geldig identiteitsdocument”* werd overgemaakt, omdat verzoeker een kopie voorlegt van een paspoort, dat geldig is van 6 augustus 2010 tot 6 augustus 2015 en aldus thans niet langer geldig is. Verzoeker betwist niet dat hij enkel een vervallen Russisch paspoort heeft overgemaakt.

2.8. Verzoeker betoogt dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet, door te vereisen dat het overgemaakte identiteitsbewijs nog een lopende geldigheidsduur heeft. Hij stelt dat noch de wet zelf noch de parlementaire voorbereidingen duidelijkheid verschaffen omtrent het begrip *“geldig”*, waarbij dit begrip in de normale betekenis *“deugdelijk”* of *“aannemelijk”* betekent. Verzoeker stelt dat een identiteitsdocument *“deugdelijk”* of *“aannemelijk”* is, wanneer het overgemaakte stuk geen gefabriceerd of vals stuk is, dan wel dat het niet *“ongeldig [is] verklaard”* omwille van bijvoorbeeld schrappling of diefstal.

2.9. Verzoeker zoekt echter spijkers op laag water. Er is geen enkele indicatie voorhanden om aan te nemen dat verweerder een voorwaarde zou toevoegen aan de wet, door te vereisen dat een *“geldig identiteitsdocument”* impliceert dat de geldigheidsduur van het overgemaakte document nog lopende is. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou de lopende geldigheidsduur van een identiteitsdocument geen uitstaans hebben met de vraag of het identiteitsdocument *“geldig”* is of niet. Dit is immers inherent aan een geldigheidsdatum op een (identiteits)document. De vermelde geldigheidsduur – in casu 6 augustus 2010 tot en met 6 augustus 2015 – bakent de periode af, waarbinnen het identiteitsstuk op geldige wijze kan worden aangewend. Zodoende kan ook niet worden vastgesteld dat verweerder zich in de plaats heeft gesteld van de wetgever, door te oordelen dat de geldigheid van het identiteitsdocument betrekking heeft op de geldigheidsduur ervan. Verzoeker kan voor zijn betoog niet in alle ernst een argument putten uit het gegeven dat de wettelijke bepaling niet spreekt van *“geldig en niet-vervallen”*. Iets wat vervallen is, is immers niet meer geldig (zo kan in Van Dale onder *“vervallen”* worden teruggevonden *“niet langer gelden”*). Volledigheidshalve wijst de Raad er in deze nog op dat wanneer het de wil van de wetgever is dat een identiteitsdocument, waarvan de geldigheidsduur is verstreken, volstaat, hij de verwijzing naar de afgifte van *“een identiteitsdocument”* had kunnen behouden (cf. punt 2.6.).

2.10. Waar verzoeker betoogt dat verweerder geen weigeringsgrond kan vinden in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet, omdat deze bepaling *“enkel stelt dat de verdere inhoud van dit artikel de voorwaarden behelst waaraan een persoon van wie de aanvraag reeds is ingediend dient te voldoen”* en *“dit gaat dan om de verdere bestaansmiddelen, huisvesting, mutualiteit”*, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker kan slechts worden beschouwd als de in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet bedoelde *“volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend”* indien hij (a) een ouder is van een Belgisch minderjarig kind, (b) zijn identiteit bewijst aan de hand van een geldig identiteitsdocument en (c) het minderjarig kind vergezelt of vervoegt. Als verweerder vaststelt dat de betrokken derdelander niet voldoet aan één van de drie voormelde voorwaarden – en hiermee aldus aangeeft dat hij niet behoort tot één van de in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet voorziene categorieën van familieleden – kan hij zich wel degelijk beroepen op artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, om de verblijfsaanvraag te weigeren. Dat verweerder niet betwist dat verzoeker de vader van een minderjarige Belg is (d.i. voorwaarde (a)), volstaat niet, opdat hij zou aanvaarden dat verzoeker *“behoort tot één van die categorieën”* van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker kan zich ook niet dienstig beroepen op het gestelde in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, dat luidt als volgt:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

2.12. Immers kan een bepaling van het Vreemdelingenbesluit geen afbreuk doen aan een duidelijke wettelijke bepaling die de afgifte van een geldig identiteitsdocument vereist. Bijgevolg kan verzoeker via artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit niet dienstig verwijzen naar artikel 41 van de Vreemdelingenwet en betogen dat een identiteitskaart of paspoort volstaat *“of elk ander stuk waaruit “aannemelijk” wordt gemaakt middels het overeenkomstig van toepassing maken van artikel 41 Vw.”* Verder kan verzoeker zich niet ook op artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit beroepen om te stellen, *“het staven van de identiteit en familieband neemt plaats op het ogenblik van indiening van de aanvraag waarna een bijlage 19ter wordt afgeleverd”*. De afgifte van een bijlage 19ter wordt als dusdanig niet afhankelijk gesteld van het overmaken van het bewijs van de identiteit, dat immers ten laatste drie maanden na de aanvraag dient te worden overgemaakt. Dat verzoeker in casu een bijlage 19ter werd afgeleverd, impliceert derhalve niet dat hij het vereiste geldig identiteitsdocument heeft overgemaakt. Evenmin impliceert deze afgifte van de bijlage 19ter dat verweerder enkel nog een uitspraak zou kunnen doen over de *“bestaansmiddelen, huisvesting, mutualiteit, etc”*. De beoordeling ‘ten gronde’ of er een geldig identiteitsdocument werd overgelegd, behoort tot de appreciatie van verweerder.

2.13. Waar verzoeker verwijst naar de bijlage 19ter van 23 april 2020 en de daaropvolgende bijlage 20 van 23 juli 2020, en benadrukt dat verweerder *“toen reeds het paspoort met geldigheidsduur tot 2015 in*

ontvangst heeft genomen in de indieningsfase en verder ten gronde heeft geoordeeld”, alsook dat “verweerster beschikt reeds vanuit het verleden over een identiteitsdocument”, weerlegt hij hiermee niet dat hij, naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag van 3 december 2020, geen geldig identiteitsdocument heeft overgemaakt. Losstaand van de vaststelling dat het vertrouwensbeginsel niet contra legem kan werken – zodat verzoeker zich niet op dit beginsel kan beroepen teneinde te bewerkstelligen dat verweerder, in weerwil van het gestelde in artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, genoeg zou nemen met een sedert 5 jaar geleden verstreken paspoort – wijst de Raad erop dat de bijlage 20 van 23 juli 2020 is gegrond op artikel 43 van de Vreemdelingenwet. In beginsel verhindert niets verweerder om een weigeringsbeslissing op laatstgenoemde grond te treffen, zonder voorafgaandelijk een afzonderlijk onderzoek te verrichten naar de overige voorwaarden. Het gegeven dat de vorige verblijfsaanvraag werd behandeld ondanks een verstreken paspoort, houdt aldus niet in dat verweerder uitdrukkelijk heeft aanvaard dat een vervallen paspoort volstaat, noch heeft hij hiermee het recht verloren om dit alsnog als weigeringsgrond te hanteren.

2.14. Verzoeker betoogt, “er anders over oordelen zou overigens tot slot haaks staat (sic.) op art. 8 EVRM en dit artikel ernstig in het gedrang brengen (HvJ 8 maart 2011, Zambrano, C-34/19) in situaties waarbij de identiteit alsook het familieleven wel degelijk vaststaat en er een officieel document bestaat waarvan de geldigheid (d.i. geenszins gelijk aan de duur, zie boven) nooit ter betwisting heeft gestaan doch er zich situaties van onmogelijkheid en overmacht voordoen door omstandigheden eigen aan het geval”. Dit kan echter niet leiden tot een andersluidend oordeel. In de Vreemdelingenwet zijn voorwaarden opgenomen voor gezinshereniging met Belgische minderjarigen. Artikel 40 ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd als een bepaling die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stelt (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772: “Si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980, il ne fait pas obstacle à l'application de normes, tel l'article 40ter, qui lui sont conformes et assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en oeuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique.”). Verder gaat de bestreden beslissing niet gepaard met een terugkeer- of verwijderingsbesluit zodat ze op zich geen scheiding veroorzaakt tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind. Ook de verwijzing naar het arrest Zambrano van het Hof van Justitie gevolgd door de niet nader uitgewerkte “situaties van onmogelijkheid en overmacht [...] door omstandigheden eigen aan het geval” volstaat niet om alsnog de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Indien verzoeker van oordeel is dat de toepassing van een nationaalrechtelijke bepaling – zoals in casu artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet – afbreuk zou doen aan bepaalde verdrags- of Unierechtelijke bepalingen, komt het aan hem toe om dit concreet en onderbouwd uiteen te zetten. Indien verzoeker meent dat er in zijn situatie sprake is van een onmogelijkheid of overmacht, dient hij dit te specificeren, quod non in casu. Het louter poneren van stellingen, zonder enige concrete uiteenzetting, volstaat niet.

2.15. De Raad wijst er nog op dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest 121/2013 van 26 september 2013 heeft gesteld:

“B.59.3. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat inzake gezinshereniging slechts in uitzonderlijke gevallen een beroep kan worden gedaan op het burgerschap van de Unie : « 66. Hieruit volgt dat het criterium van de ontzegging van het effectieve genot van [de] belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, betrekking heeft op gevallen die erdoor gekenmerkt worden dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten. 67. Dit is dus een criterium van zeer bijzondere aard dat ziet op gevallen waarin, ondanks dat het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van staatsburgers van derde landen niet van toepassing is, uitzonderlijk geen verblijfsrecht kan worden ontzegd aan een staatsburger van een derde land die lid is van de familie van een staatsburger van een lidstaat, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat deze laatste staatsburger toekomt. 68. Het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, volstaat bijgevolg op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend » (HvJ, 15 november 2011, C-256/11, Dereci). B.59.4. Uit het bovenstaande volgt dat slechts uitzonderlijk, in de zeer bijzondere situatie dat een burger van de Unie, ten gevolge van nationale maatregelen die zijn familieleden het recht op gezinshereniging ontzeggen, zou worden verplicht om niet alleen het grondgebied van de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten, afbreuk wordt gedaan aan de essentie van de rechten die hij

aan het Unierecht ontleent en zijn familieleden zich op die rechten zouden kunnen beroepen om zich bij de burger van de Unie op het grondgebied van een lidstaat te voegen.”

Verzoeker zet nergens concreet uiteen waarom de bestreden beslissing, die niet gepaard gaat met een terugkeer- of verwijderingsbesluit, ertoe leidt dat zijn Belgisch minderjarig kind zou worden verplicht niet alleen het grondgebied van België maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten, daar waar niet alleen dit kind maar ook zijn ander kind en hun moeder die deel uitmaakt van het gezin, de Belgische nationaliteit hebben, *“alsook de rest van de familie”* zoals verzoeker het zelf stelt in zijn verzoekschrift (p. 3).

2.16. Verzoeker kan de bestreden beslissing ten slotte niet iets anders laten zeggen dan wat ze zegt. Verweerder eist nergens in de bestreden beslissing de overlegging van een paspoort. Wel citeert verweerder artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – dat gewag maakt van de vereiste van een geldig identiteitsdocument – en stelt hij vervolgens vast welke documenten verzoeker heeft overgemaakt ter ondersteuning van zijn vestigingsaanvraag – een verstreken paspoort – waarna hij concludeert dat verzoeker dus niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.17. Gelet op voorgaande, toont verzoeker niet aan dat verweerder incorrect tewerk ging bij de behandeling van zijn verblijfsaanvraag in het licht van de in artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat de aanvrager een geldig identiteitsdocument moet overmaken. Evenmin heeft verzoeker concreet aangetoond dat de toepassing van deze wettelijke voorwaarde, in zijn geval, zou conflicteren met verdrags- of Unierechtelijke bepalingen.

2.18. De Raad herinnert aan het gestelde in de punten 2.1 en 2.2, waarin reeds werd vastgesteld dat de bestreden beslissing is gestoeld op twee, elk afzonderlijk schragende, motieven. Aangezien verzoeker de onwettigheid van het motief (a) niet heeft aangetoond, dringt er zich geen onderzoek van het motief (b) op. Zelfs indien de kritiek gericht tegen motief (b) gegrond zou zijn, dient immers te worden vastgesteld dat de weigeringsbeslissing nog steeds kan worden geschraagd door het niet-weerlegde motief (a). Een onderzoek van het eerste middel en de overige onderdelen van het tweede middel, die betrekking hebben op motief (b), dringt zich dan ook niet op.

De middelen kunnen geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA